

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 173/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. W., B., zastúpeného A., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/09 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 pri výzve na vydanie vecí a ich fyzickom odobratí 7. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. W. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2012 doručená sťažnosť Mgr. J. W., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného A., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 a čl.

13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/09 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „OR PZ“) sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 pri výzve na vydanie vecí a ich fyzickom odobratí 7. marca 2012 (ďalej len „výzva na vydanie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ ako «... advokát zapísaný v zozname advokátov... je na základe udelenej plnej moci právnym zástupcom rakúskeho štátneho občana pána S. V...

Plná moc sa týka zastupovania S. V. v konaní vedeného pred Okresnou prokuratúrou Bratislava I (ďalej len „OP BA I“), č. k. 2 Pn 16/2009.

S. V. je v Rakúsku obvinený z hospodárskej trestnej činnosti.

Na základe dožiadania rakúskych orgánov bola dňa 18. februára 2009 vykonaná Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „OR PZ BA I“) v konaniach s č. p. ORP-V-11-1/2009-I-JKP a č. p. ORP-V-11-2/2009-I-JKP prehliadka iných priestorov a pozemkov v budove P... v B... Príkazy na prehliadku boli nariadené výlučne na priestory spoločností M. s. r. o. a M., a. s.

V rámci tejto Prehliadky bola prehľadaná aj kancelária S. V... Bol zaistený celý rad dokumentov...

S. V. a spoločnosť M. svojimi podnetmi na OP BA I, Krajskú prokuratúru v Bratislave a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“) namietali nezákonnosť vykonanej Prehliadky, žiadali preskúmať postup osôb vykonávajúcich Prehliadku, pričom požadovali aj vrátenie jemu odňatých vecí.

Po tom, čo GP SR upovedomila S. V. a spoločnosť M. upovedomením č. k. V3 Gn 71/08-28 zo dňa 15. júna 2009, že ich opakovaný podnet odkladá ako neopodstatnený, obrátil sa S. V. a M. s ústavnou sťažnosťou na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Dňa 25. júna 2009 GP SR oznámila S. V., že všetky zaistené veci boli odovzdané spolu s dokladmi o vykonaných úkonoch právnej pomoci dožadujúcemu Štátnemu zástupiteľstvu V.».

Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 172/2010-77 zo 7. decembra 2010 (ďalej len „nálež“) rozhodol tak, že okrem iného vyslovil porušenie základného práva S. V. zaručeného v čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom OR PZ v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-V-11-1/2000 v súvislosti s prehliadkou iných priestorov a pozemkov 18. februára 2009 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08, porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08 a jej upovedomením o vybavení podnetu z 15. júna 2009. Ústavný súd rozhodol tiež o zrušení upovedomenia generálnej prokuratúry o vybavení podnetu č. k. V/3 Gn 71/08-28 z 15. júna 2009 a zakázal generálnej prokuratúre v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08 pokračovať v porušovaní základného práva S. V. zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva: «GP SR listom z 9. februára 2011 požiadala dožadujúci rakúsky orgán o vrátenie tak originálov, ako aj kópií vecí a dokumentov zaistených pri Prehliadke... Zároveň žiadala, aby akékoľvek záznamy takýchto neoprávnene zaistených vecí a dokumentov na všetkých nosičoch informácií boli účinne zničené...

uznesením OR PZ BA I, č. p.: ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 zo dňa 01. 02. 2012 za účelom naplnenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky mali byť nezákonné zaistené veci vrátené S. V.

Voči tomuto rozhodnutiu podal Sťažovateľ sťažnosť...

Sťažnosť... OP BA I uznesením zo dňa 2Pn 16/2009-45 zo dňa 27. februára 2012... zamietla ako nedôvodnú a súčasne OP BA I predvolala Sťažovateľa na úkon – odovzdanie vecí na 7. marca o 09.00. Sťažovateľ bol predvolaný pod hrozbou, že v prípade ak sa bez ospravedlnenia nedostaví na stanovený termín k prevzatiu vecí, bude to považované za odmietnutie samotného prevzatia s prihliadnutím, akoby k takémuto úkonu došlo.

Sťažovateľ sa... na spomínaný úkon dostavil.

Úkonu sa okrem prokurátorky OP BA I zúčastnili aj vyšetrovatel'ka OR PZ BA I a ďalší vyšetrovatel' z OR PZ BA I.

Po zbežnom preskúmaní boli Sťažovateľovi fyzicky vrátené predmety a bola mu predložená zápisnica o vrátení vecí, ktorú prítomné osoby podpísali...

Sťažovateľ následne vrátené veci uložil do svojej aktovky. Bezprostredne na to bolo Sťažovateľovi vyšetrovatelkou OR PZ BA I oznámené, že rakúska strana doručila novú žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, a preto bol Sťažovateľ ústne vyzvaný na vydanie vecí podľa § 89 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pod hrozbou odňatia vecí (§ 91 Trestného poriadku), ako i na možnosť uloženia poriadkovej pokuty (§ 70 Trestného poriadku) a prípadné odovzdanie príslušnému orgánu na disciplinárne konanie.

Sťažovateľ túto výzvu vyšetrovateľa na vydanie vecí pod hrozbou odňatia vecí a disciplinárnych opatrení uposlúchol a veci vydal, o čom bola spísaná zápisnica o vydaní vecí OR PZ BA I zo dňa 7. marca 2012 pod č. k. ORP-BA I-OKP-DOZ-171/2011.

Zo zápisnice o vydaní vecí vyplýva, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci Štátneho zastupiteľstva vo V. je zo dňa 14. apríla 2011.

Zo zápisnice o vydaní vecí nie je zrejmé, ktorý orgán požiadal Sťažovateľa o vydanie vecí a miesto, kde sa vydanie vecí uskutočnilo.

Je nepochybné, že táto žiadosť bola adresovaná GP SR, pričom táto uložila OP BA I zabezpečiť realizáciu tohto dožiadania.

Sťažovateľ ako právny zástupca pána S. V. namietol do zápisnice nezákonnosť úkonu, predovšetkým s poukazom na existujúci nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom zároveň uviedol, že podrobnejšie námietky voči úkonu budú uvedené v písomnom podaní.

Sťažovateľ požiadal OP BA I o poskytnutie kópie dožiadania rakúskeho Štátneho zastupiteľstva a súčasne požiadal o odklad vydania opätovne zaistených vecí dožadujúcemu orgánu do vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy. Len pre úplnosť Sťažovateľ uvádza, že GP SR realizuje proces vydania vecí pre účely trestného konania vedeného proti S. V. prostredníctvom dožiadania Štátneho zastupiteľstva vo V., R. pod číslom 608 St 1/08 zo dňa 14. apríla 2011, ktoré však Sťažovateľovi nebolo predložené.»

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „... Voči ústnej výzve na vydanie vecí sťažnosť nie je prípustná. Postup polície a prokuratúry je možné preskúmať podnetmi podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a Trestného poriadku.“. Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 2 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uvádza, že podľa neho je splnená požiadavka dôvodov hodných osobitného zreteľa „... s prihliadnutím na doterajšiu procesnú históriu, predovšetkým nerešpektovanie Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky GP SR, jeho flagrntného porušenia opätovným zaistením vecí, ktoré boli nezákonným spôsobom zaistené a skutočnosť, že nezákonne realizovaný úkon (Prehliadka) je podkladom pre realizovanie nových úkonov s rovnakým cieľom a najmä hrozbu okamžitého odovzdania zaistených vecí rakúskym orgánom a vzniku bezprostrednej ujmy na právach tak Sťažovateľa ako aj S. V...

Ústavný súd... sa preto môže zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, aj bez vyčerpania opravných prostriedkov, ktoré však voči výzve na vydanie vecí nie sú zákonom dané alebo iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že „Trestný poriadok nič nehovorí o možnosti opätovného zaistenia vecí bezprostredne pri postupe podľa § 97 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku... je... toho názoru, že vzhľadom na charakter zaistených vecí (elektronická komunikácia s právnymi poradcami a spolupracovníkmi pána S. V., dáta osobnej a pracovnej povahy), je povinný ako advokát rešpektovať právo klienta na zachovanie práva“.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na ustanovenia § 89 ods. 1 a 2 a § 129 ods. 2 Trestného poriadku a následne uvádza: „Pokiaľ teda bol Sťažovateľovi vyzvaný na vydanie vecí, ktoré podliehali režimu § 89 ods. 2 Trestného poriadku, bol takýto postup nezákonný, pretože bola Sťažovateľovi uložená povinnosť v rozpore so zákonom...“

Je jednoznačné, že osoba Sťažovateľa ako advokáta S. V. bola využitá OR PZ BA I, OP BA I a GP výlučne na konvalidáciu pochybení pri realizácii prehliadky dňa 18. februára 2009 a pôvodného dožiadania.

Sťažovateľovi aj napriek jeho ústnej žiadosti nebolo pred vydaním vecí ani počas jeho realizácie predložené dožiadanie rakúskeho orgánu v písomnej podobe ani k nahliadnutiu, nemohol tak účinným spôsobom chrániť práva a záujmy svojho klienta.

Orgány činné v trestnom konaní prostredníctvom žiadosti o vydanie vecí (nezákonné zaistených) konali nad rámec Trestného poriadku, pričom pri úkonoch realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní neboli zachované a rešpektované Sťažovateľove práva ako advokáta, ktorý plní úlohy pri zabezpečovaní ochrany ľudských práv a základných slobôd.“

Porušenie čl. 16 ods. 1 ústavy „Sťažovateľ vidí v postupe orgánu verejnej moci prostredníctvom vyšetrovatelky OR PZ BA I a to tým, že po tom ako mu boli vrátené veci, bol ústne vyzvaný na vydanie vecí pod hrozbou odňatia vecí, čím došlo k zásahu do osobnej integrity Sťažovateľa.

K porušeniu... práv Sťažovateľa na nedotknuteľnosť osoby došlo tým, že mu nebola poskytnutá možnosť v dostatočnej miere disponovať s predmetnými vecami v súkromí.

Sťažovateľovi bolo zabránené v súvislosti s dispozíciou s vecami ich odovzdať klientovi bez toho aby utrpel ako advokát ujmu postupom vyšetrovatelky OR PZ BA I, keďže Sťažovateľ v pozícii advokáta má povinnosť chrániť záujmy svojho klienta a vykonáva úkony v mene klienta. Vyšetrovatelka OR PR BA I vykonala zásah do integrity Sťažovateľa nad rámec právnej úpravy Slovenskej republiky, keď neposkytla Sťažovateľovi v dostatočnej miere právo na súkromie.

Sťažovateľ pod hrozbou disciplinárnych opatrení a možného zákroku prítomných vyšetrovateľov nesmel opustiť priestory OP BA I a nemal tak inú možnosť, ale len strpieť úkony zo strany OP BA I, t. j. nebol mu poskytnutý žiaden priestor na oboznámenie klienta so stavom vo veci a môcť sa tak aktívne brániť voči úkonom prokuratúry.

Zásah do práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia bol aj v rozpore s existujúcim Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, keďže predmetné veci boli získané nezákonným postupom a zhojenie daného stavu, nebolo možné vykonať len s dôvodu potrieb OP BA I na úkor práv Sťažovateľa.“

Porušenie čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že „Vzhľadom na postup orgánov činných v trestnom konaní nerešpektujúc predmetný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bezprostredne po vrátení časti vecí Sťažovateľovi vyzvali Sťažovateľa na ich opätovné vydanie, zasiahli do nerušeného výkonu ústavného práva

Sťažovateľa na ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov.

Je nepochybné, že Sťažovateľ po prevzatí vrátených vecí mal veci oprávnené u seba a pri sebe na základe obsahu udelenej plnej moci právnym zástupcom S. V. a v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Zásahom orgánov činných v trestnom konaní, ktorým bol Sťažovateľ ústne vyzvaný na vydanie oprávnené držaných vecí, došlo priamo k porušeniu ústavného práva na ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov, nakoľko obsah vydaných vecí preukázateľne tvorili okrem iných aj písomnosti súkromnej povahy a e-mailová korešpondencia.

Z dikcie uvedených ustanovení Ústavy vyplýva, že nikto, ani štátne orgány, či orgány činné v trestnom konaní, nie sú oprávnené s výnimkou zákonom ustanovených prípadov porušovať listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov verejnej alebo súkromnej povahy...

Subjektom ochrany je rovnako odosielateľ ako aj adresát písomností.“

Porušenie čl. 35 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že „Spôsobom realizovania vydania vecí bezprostredne po vydaní nezákonne zaistených vecí voči Sťažovateľovi, nebola zo strany orgánov činných v trestnom konaní u Sťažovateľa rešpektovaná ochrana výkonu profesie advokáta, čím Sťažovateľ nemohol vykonávať svoje základné práva a povinnosti dané Zákonom o advokácii.

Zo strany orgánov činných v trestnom konaní v uvedenej veci nebola rešpektovaná ochrana profesie advokáta a teda Sťažovateľovi nebolo umožnené plniť svoj u úlohu pri zabezpečovaní ochrany ľudských práv a základných slobôd.

Nakoľko orgány činné v trestnom konaní mali vedomosť o udelení plnomocenstva Sťažovateľovi, nemohli odňať vec bez toho, aby si preverili zákonnú prekážku vydania vecí, ktorou je oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti definovanej v § 89 ods. 2 Trestného poriadku.

V dôsledku okamžitej (ústnej) výzvy o vydanie vecí nasledujúcej po jej vydaní Sťažovateľovi, nebolo Sťažovateľovi umožnené realizovať svoje právo na výkon povolania,

ktorým je najmä chránenie a presadzovanie práv a záujmov klienta podľa § 18 ods. 1 Zákona o advokácii.

Sťažovateľovi nemohla byť vec odňatá, nakoľko nebol oslobodený od klienta od zákonnej povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej s § 23 ods. 1 Zákona o advokácii.

Zároveň v dôsledku okamžitej žiadosti o vydanie veci nasledujúcej po jej vydaní Sťažovateľovi, nebola Sťažovateľovi umožnená možnosť mať prístup k svojmu klientovi, možnosť poradiť sa s ním a teda v konečnom dôsledku zastupovať klieťka v súlade s ustanoveniami profesijných noriem, čím bola postupom orgánov činných v trestnom konaní Sťažovateľovi odňatá možnosť uplatňovať ústavné právo klienta na obhajobu.

Postup OP BA I, OR PZ BA I a GP pri opätovnom zaistení vecí negoval inštitút advokáta.

Sťažovateľ je samostatne zárobkovo činnou osobou, ktorá za výkon advokácie poberá od pána S. V. (fyzickej osoby, spotrebiteľa) odmenu.

Orgány činné v trestnom konaní konali pri výzve na vydanie veci so Sťažovateľom ako s bežnou fyzickou osobou, pričom výzvou na vydanie vecí sám Sťažovateľ získal postavenie zúčastnenej osoby.

Sťažovateľ bol takýmto nezákonným postupom obmedzený pri výkone advokátskeho povolania. Skutočnosť, že oprávnenia ustanoveného advokáta boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní obmedzené na minimum, zásadným protiústavným spôsobom obmedzili výkon Sťažovateľovej podnikateľskej činnosti.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I v konaní so sp. zn. 2Pn 16/2009 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, číslo konania: ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 pri výzve na vydanie vecí a ich fyzickom odobratí dňa 7. marca 2012 boli porušené základné práva Mgr. J. W.

podľa článku 13 ods. 1 písm. a) Ústavy (právo na ukladanie povinností na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd)

podľa článku 16 ods. 1 Ústavy (nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia)

podľa čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy (listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ, nedotknuteľnosť privátnej korešpondencie)

podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy (právo na výkon povolania a podnikania)

článku 8 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských práv (právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, právo na účinné prostriedky nápravy pred národným orgánom aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností).

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, Okresnej prokuratúre Bratislava I a Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky Bratislava I sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením základných práv a slobôd.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 a čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/09 a postupom OR PZ v konaní č. ORP-BAI-DOZ-171/2011 pri výzve na vydanie vecí a ich fyzickom odobratí 7. marca 2012.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Ako je zrejmé zo sťažnosti, sťažovateľ si možnosť obrátiť sa na prokuratúru s podnetom na preskúmanie postupu OR PZ, okresnej prokuratúry a generálnej prokuratúry v zmysle § 31 a nasl. zákona o prokuratúre uvedomoval, avšak túto možnosť nevyužil.

Sťažovateľ tvrdí, že nevyčerpal uvedené prostriedky ochrany svojich základných a iných práv z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktorými sú „... *nerespektovanie Nálezu Ústavného súdu... GP SR, jeho flagrantného porušenia opätovným zaistením vecí, ktoré boli nezákonným spôsobom zaistené a skutočnosť, že nezákonne realizovaný úkon (Prehliadka) je podkladom pre realizovanie nových úkonov s rovnakým cieľom a najmä hrozbu okamžitého odovzdania zaistených vecí rakúskym orgánom a vzniku bezprostrednej ujmy na právach tak Sťažovateľa ako aj S. V.*“.

Ústavný súd konštatuje, že nálezom ústavného súdu bolo vyslovené porušenie základných a iných práv S. V., a nie sťažovateľa. Zároveň je potrebné uviesť, že dôvod, pre ktorý ústavný súd v náleze vyslovil porušenie základných a iných práv S. V., bola skutočnosť, že kompetentný štátny orgán vykonal prehliadku kancelárie, ktorá bola v prenájme S. V., a následne zaistil dokumenty, ktoré boli vo vlastníctve S. V., a to napriek tomu, že príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov sa vzťahoval iba na kancelárie, ktoré boli v užívaní spoločnosti M., s. r. o. Nejde o rovnaký postup orgánov činných v trestnom konaní, keďže vo veci sťažovateľa išlo o príkaz na vydanie vecí, a nie príkaz na

prehliadku iných priestorov. Ústavný súd taktiež nemôže súhlasiť s názorom sťažovateľa, že hrozba okamžitého odovzdania zaistených vecí rakúskym orgánom sa môže akýmkoľvek spôsobom dotknúť sťažovateľa, keďže, ako zo sťažnosti vyplýva, osobou trestne stíhanou rakúskymi orgánmi je S. V., a nie sťažovateľ. Ani samotná skutočnosť, že rovnaké veci boli zaistené pri prehliadke, o ktorej rozhodol nálezom ústavný súd, a boli aj vydané sťažovateľom v dôsledku postupu orgánov činných v trestnom konaní, proti ktorému smeruje sťažnosť, neznamena, že ide o dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by ústavný súd sťažnosť neodmietol pre nevyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ nevyužil pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinný právny prostriedok nápravy proti porušovaniu jeho základných a iných práv a nepreukázal ani to, že uvedenú podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedené skutočnosti preto zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa pre jej neprípustnosť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

V závere ústavný súd uvádza, že sťažovateľ neudelil A., splnomocnenie na zastupovanie vo veci sťažnosti proti postupu generálnej prokuratúry.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012